

...

Depka za časů Korony

Každý den si udělej nějakou radost – zněla rada koučky pro seniory v Klubu nezuživých stařenek. A do nás jako když něco vjede.

„Co to do tebe vjelo?“ táže se můj Senior Forever. Odpověď neslyší všecek zaujat zprávou z Bolzana, kde občané vykoupili těstoviny místního nákupáku. Zase nějaký fejk, myslím si listujíc ve svém seniorsky přeplněném diáři, abych našla nějakou perspektivní radost. Volám Zuzku, mou letitou přítelkyni. Přesvědčuji, nastiňuji, lehce manipuluji. Zuzka na to slyší. Zítra tedy pojedeme do IKEA koupit skleničky na likér pro dámský debatní kroužek pravidelně hnízící v Zuzčině prostorově rozmařilém bytě. Já si konečně pořídím pojízdné disky pro velké rostliny, které mě zvolna stěhují pryč z našeho bytu rozměrem připomínajícího lívanečnick. A k obědu dáme švédské kuličky a věčný kelímeček, hurá!! Druhý den jsme se, Zuzka i já, z aktuálních zpráv dozvěděly, že IKEA nám zavřela prakticky za zády, a zdá se, že dlouho neotevře. Ani společenské uplatnění nových likérových skleniček se zatím neplánuje.

„To jsi ty, Depko?“ zbytečně jsem se otázala návštěvnice nečekaně postávající u našeho prahu. Typický hořce nakyslý pach jsem cítila i přes zavřené dveře. Přes bezpečnostní řetězky jsem ji odpálila: „Vypadni, bzuřo utrápená, na mě nemáš. Zítra jdu do knihovny, protože to mi dělá radost, takže tě nepotřebuju!“

Spokojeně jsem se usadila a začetla jsem se do náhodně vybraného Camusova Moru. No vida, vida, jak se ti lidé prapodivně chovají, když zákeřná epidemie obchází jejich domovy. A kolik jich nečekaně umírá, to je neuvěřitelné. Skoro jak v Číně. Povzbudivá četba to sice nebyla, ale jsem tak trochu snobík, a tak si občas ujednu na nějaké té nadčasovosti. Možná si přečtu i Dekameron, tam je nadčasovostí spousta. Mrknu na to zítra v knihovně.

Knihovna mě jako vždy přivítala s otevřenou náručí a přátelskými nabídkami. Ale ouha – Dekameron jen na objednávku! Copak, copak? Že by byl součástí povinné četby v tomto předmaturitním čase?

Nevadí. Pavučina od Johna Wyndhama bude taky nadčasová a určitě ještě pěkně napínává, jak už tak pavučiny bývají. Je to radost, kdykoliv si zajít do opravdické a ještě k tomu blízké knihovny. Voni tu knížky, návštěva nic nestojí a jako bonus poklábosím s pravidelnými konzumenty volně získatelných knih v regálu Špajzka.

Spěchám domů, Senior Forever určitě chystá k obědu špagety, dokud je lidstvo zcela nevykoupí.

Mýlila jsem se. Po těstovinách v našem nejmenovaném obchodě nebylo ani stopy. Postavila jsem se ke sporáku místo frustrovaného Seniora Forever. Pohotově jsem uvinula frittatu jako kolo od vozu. Je to také italské a vajíčka zatím nevyprodali

Zanořená před spaním do Pavučiny jsem si libovala, že nejsem na pustém ostrově ani ve středověké promořené Itálii, a zítra si díky vánočnímu voucheru udělám radost na kosmetické lince údržby. Už to potřebuju, jsem jen o málo mladší než hnědé uhlí. A asi tak stejně sexy. Probudil mě telefon s paní kosmetickou recepční ve sluchátku. A že se omlouvá, i když by nemusela, a že tady máme zcela čerstvé nařízení vlády... A že nemám ten drahocenný papír

s voucherem ztratit, na podzim ho určitě mohu uplatnit a směnit za gejzír životodárných zážitků. Je to dobrý, pochvalovala jsem si poslušná schématu vytvoření radosti a pozitivního myšlení na počkání. Až se dobře nasnídám a vypiju znamenitou brazilskou kávu, vezmu svého psa na dlouho slibovanou procházku do nedalekého parkolesa. Tam budou zpívat ptáci a můžeme dýchat zhluboka.

Pérujíc šťastně do kroku svými vrzavými koleny, vyhledala jsem pohodlnou lavičku, kde byla v dosahu dostatečná zásoba klacků ke žvýkání. Pes žvýkal, trhal a devastoval, zatímco já se procházela mezi miliardami pavouků zcela utopená v představě, jak hrozné je stát se tak snadným cílem nenažraných jedovatých členovců. Hm,hm.

A tu najednou klapot kopyt na nedaleké asfaltové cestě, pískání na píšťalku. „Haló, haló, paní, no ano, vy...!“ Lapla jsem po psím obojku domnívající se, že je zde nebezpečí pro koně, které by můj společník mohl spláshit.

Ne, ne, nebezpečí se týkalo mě samé.

„Kde máte roušku, paní? A máte u sebe občanský průkaz?“

„Roušku nemám, ani občanku. Ale můj pes má čip.“

„Upozorňujeme vás, že jste ve veřejném prostoru a roušku musíte povinně nosit“. Údivem mi skoro došla řeč. Jen slabě jsem zapípala: „Já myslela, že veřejný prostor je náměstí a tohle že je les...“

„Les je TAKÉ veřejný prostor, jestli to nevíte,“ řekla ta policistka s chytrým mobilem v ruce, kam si něco zapisovala. „Od zítřka to bude s pokutou.“ dodala varovně a nekompromisně.

Pokradmu jsem pokukovala, jestli ta druhá nemá připravená pouta.

Neměla, uuuffff.

Sotva jsem si přečetla zprávu z restaurace, že se ruší rodinná oslava naší zlaté svatby, kde se vzala, tu se vzala, přisedla si ke mně Depka. Kolem ní se vznášel odér z nepraného spodního prádla a špatně trávené potravy.

„Tak co, nemáš už dost těch radostí?“ optala se přídrzle.

Odsedla jsem si co nejdál. Hlavně žádné familiárnosti!

Chvilí jsem polykala slzy a nevyřčené sebelítostné rozbory situace. Nakonec jsem zvolila několikrát osvědčenou metodu nejmenšího odporu.

„Tak koukej. Když už tady sedíš, tak sed' a vyklop, co máš na srdci. Jsem ochotná tě poslouchat přesně do 12 30. Pak i se svým psem odejdu a ty tady zůstaneš sedět na svém špinavém zadku jako ten Smrťák v Dařbujánovi a Pandrholovi. Nehneš se odsud, dokud na tebe nezapískám, a to může trvat stejně dlouho jako kterýkoliv stav nouze. Nepočítej s tím, že tě pozvu domů. A ted' spust', ať už to nezdržujem!“

Depka hrobovým hlasem předestřela všechny katastrofické scénáře inspirované plošně i napříč všemi nejapnými domácími i zahraničními médii. Dozvěděla jsem se detailně, kdo a kde umírá, co se děje na letištích, v alpských horských střediscích a kde se rabují obchody s potravinami a rouškami. Kam všude smím, kam nesmím, v kolik hodin se mohu zdržovat tam a onde. Že bych měla šít roušky, rodině volat jen za předpokladu, že si vydezinfikovali telefon, že senioři padají uprostřed věty jako o závod nečekajíce, až budou vybagrovány hromadné hroby. Půjčovat knížky si už také nesmím, sousedské tlachání z balkonu na balkon jen ve skafandru, a hlavně se budou povinně podepisovat petice na podporu autokratické vlády a odchodu parlamentu do podzemí. A těch dětí, co se nakazí a budou po celé další generace přenašeči nemoci Covid-19. A jak Bill Gates ovládl světový farmakologický

průmysl a skoupil laboratoře na výrobu koronaviru. A psi to také přenášejí, a pokud ho ještě před vraty nevydezinfikuju, podepisuju rozsudek smrti sobě i Seniorovi Forever.

Přesně ve 12 30 jsem se zvedla a se mnou i pes. Na rozloučenou počural Depce nohu, zřejmě pro její neodolatelnou vůni.

Depka zůstala na lavičce. Obdařila jsem ji vyceněným šklebem své zbrusu nové zubní protézy. Trochu se ulekla.

Senior Forever sledoval ze záznamu nějaký fotbalový zápas – prý, dokud to nezakážou. Kdo?

Vlezla jsem do vany, pak se zachumlala do deky a rozprostřela se po gauči. S pocitem hluboké vděčnosti jsem rekapitulovala ztráty a nálezy. Děkovala jsem za seniora Forever a psa. Za vůni, kterou ostýchavě začaly vydávat šeríky a po dešti čerstvá tráva. Za Zuzku, s kterou je už padesát let milo a často usměvavě. Za rodinu, která je třicet kilometrů od nás a můžu jí kdykoliv zatelefonovat, aniž bych musela sledovat zcela odlišné časové pásmo. Prožívám nekonečnou vděčnost za to, že můžu volně dýchat, a to myslím především obrazně. Za to, že mám ráda, co mám a že mám, co mám ráda.

Depka asi chcipla navěky připoutaná k lavičce. Pokud se objeví, ráda ji pošlu třeba na pustý ostrov zamořený pavučinami anebo si ji ani nevšimnu. Chci totiž vyhlížet mnohou nadějnou radost, byť někde na konci tunelu.

Delicie Nerková